

Opositar: una carrera de fons

Diuen que dels temps de crisi, en poden néixer oportunitats. Noves vies per créixer i per ajudar a altres a aconseguir-ho. La Raquel és secretària judicial en una oficina de Jutjat de la província de Barcelona. Fa poc temps que exerceix la professió a la qual va accedir després d'anys d'estudi i de superar una oposició.

10/05/2012

Compensa l'esforç d'una oposició com la teva?

El primer dia que vaig anar al preparador em va dir "tingues en compte que això no és un cursa de velocitat sinó una cursa de fons".

L'oposició se'm plantejava com un procés llarg. El que importava -i el que em veia capaç d'assumir- era l'esforç del dia a dia. Sabia que aquesta feina deixaria pòsit, encara que no veiés immediatament el fruit de la constància d'una jornada i una altra amb una mateixa rutina. Altres opositors coincidien en aquesta visió.

Això és el que és bonic de l'experiència: coneixes a molta gent en la teva mateixa situació. D'aquí sorgeixen amistats que duren tota la vida, potser per haver-ho "passat malament" junts.

En moments de desànim, alguns opositors comentaven que potser

l'esforç de tots aquests anys no serviria per a res. Jo pensava -i ho comentava amb ells- que per a un cristià, totes aquestes hores d'estudi i treball, mai són en va perquè un cop ho ofereixes a Déu, són matèria de santedat, és una bona forma de pregar, de donar suport a altres persones des d'una biblioteca, d'oferir-les per intencions grans...

A part que obtinguessis la plaça, creus que aquesta experiència et va ajudar personalment?

Sens dubte. Em vaig adonar que les coses en aquesta vida no surten soles; hi ha molt esforç darrera que sempre queda recompensat. Dóna satisfacció comprovar que pots organitzar-te el dia i marcar-te metes per complir-les. Evidentment, hi ha dies bons, dolents i dies en què el cap no rendeix. En qualsevol cas, tots sabíem que aquesta era la nostra feina i que la nostra família (i la

societat) estava invertint en nosaltres.

Crec que em va ajudar a adquirir hàbits, a no tenir por, a esforçar-me, a ser puntual i ordenada... Molts companys, que no van aprovar, em comentaven que aquests hàbits adquirits durant la preparació de l'oposició els han servit en els seus treballs posteriors: en un despatx d'advocats, com administratius.

Per què són importants les virtuts humanes?

Són com les eines que tens per funcionar per la vida. Ara que he començat a treballar, m'adono que són els bons professionals els qui treuen la feina, amb qui et pots recolzar, gent amb la qual gaudeixes i aprens molt.

Diria que les virtuts donen la llibertat de poder dir: em proposo això i ho faig. No vaig només a

remolc d'allò que em ve de gust sinó del que veig que em convé i és bo. En el tracte amb els altres diria que hi ha una gran diferència entre aquelles persones que s'esforcen per treballar bé i per ser bons companys i aquells que només volen sortir del pas.

Ets agregada de l'Opus Dei, com t'ha ajudat la vocació de cristiana corrent durant els anys d'opositora?

M'ha ajudat a estar molt al carrer amb la consciència que Déu, el meu Pare, està molt a prop meu... En el meu cas l'expressió "al carrer" era dir molt, més aviat diria que estava tot el dia a la biblioteca, però en contacte amb la gent. El primer dia vaig entrar a la biblioteca amb una amiga i l'últim vaig sortir havent conegut a més de vint persones de les quals nou o deu han arribat a ser bones amigues, de les de veritat.

Gràcies a aquesta vocació que em porta a voler encomanar a molts l'amor de Déu que porto dins, em resulta més fàcil obrir-me als altres i fer amistats. A més, he notat durant els cinc anys de l'oposició, la proximitat de l'Opus Dei com una veritable família. Moltes persones de l'Obra em van animar amb el seu afecte i suport... o acompanyant-me perquè "casualment" passaven per la biblioteca amb un entrepà a l'hora del menjar.

Mentre preparava l'oposició, l'esperit de l'Opus Dei em va ajudar molt a veure cada hora d'estudi com una hora de pregària i a comprendre que des del meu metre quadrat de la biblioteca podia donar suport a amics que tenien problemes, a familiars, a països que estaven en conflicte. Es podria pensar: i jo què puc fer per totes aquestes persones? Primer resar i oferir per elles el meu

estudi. I així, encara que és monòton, veus que té un valor.

Ara a la feina, encara que sóc conscient de ser una més entre la gent del jutjat, per la meva vocació sento la responsabilitat de ser una bona professional i alhora procuro donar bon exemple com a catòlica. Sé que moltes persones no tenen referents del que significa viure en cristià, així que m'il·lusiona posar el meu granet de sorra per transmetre la fe amb el meu exemple. Després m'equivoco com tots. Veig que sóc una ignorant i que em resta molt per aprendre... però procuro no cansar-me de rectificar.

S'ha notat la crisi?

Molt! A més de les retallades en els sous dels funcionaris, s'ha disparat el nombre d'assumpes civils, reclamacions de quantitat, judicis hipotecaris, desnonaments... A nivell

penal també ha crescut la delinqüència, de furts, robatoris...

Vaig tenir una companya de feina que proporcionava assessorament jurídic a persones desprotegides que s'enfrontaven a processos contra entitats més poderoses. Ella em va ensenyar com es pot preservar drets i garanties de la gent amb un treball fet a fons i que aprofundeix en els coneixements. Indubtablement actuar així implica més feina, però val molt la pena.

Davant la crisi... Esperança?

Per descomptat. No puc evitar pensar en una frase d'El Senyor dels Anells que diu: "Fins el més petit pot canviar el rumb de la història". Tots podem contribuir als canvis.

Personalment, quan estic en una situació difícil, procuro fer una pausa breu per recuperar la serenitat, li encomano l'assumpte a sant Josepmaria i, si és el cas, acudeixo a

algun company expert per demanar-li la seva opinió. Si en sap la solució me la diu i si no, almenys em diu com o on buscar... Per això penso que davant les proves difícils, esperança i demanar ajuda.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/opositar-una-carrera-de-fons/> (24/03/2026)